

# ตายรายวัน

หลายคนเขียน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN : 974-88144-6-7

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม พ.ศ. 2549 : 3,000 เล่ม

ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

บรรณาธิการ : นพ.บัณฑิต ศรไพศาล

ราคา 60 บาท

ริเริ่มโครงการ : ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.)

75/1 ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท

เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400

โทรศัพท์ 0 2354 4600 โทรสาร 0-2354 4600

Center for Alcohol Studies

75/1 Rama 6 Road, Payathai,

Ratchatewi, Bangkok,

Thailand 10400

Tel. 0 2354 4600 Fax : 0-2354 4600

[www.cas.or.th](http://www.cas.or.th)



ร่วมสนับสนุนโดย : สำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์ดีการพิมพ์ จำกัด

78/198-200 ถนนพระยาสุเรนทร์ 19 แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กทม. 10510

โทรศัพท์ 0 2919 1481, 0 2919 1489, 0 2540 1064-5 โทรสาร 0 2919 1507

E-mail : [pimdeekarnpim@hotmail.com](mailto:pimdeekarnpim@hotmail.com), [pimdeekarnpim@yahoo.com](mailto:pimdeekarnpim@yahoo.com),

# บทนำ

หนังสือสารคดีสะท้อนปัญหาสังคม “ตายรายวัน” เล่มเล็ก ๆ ที่ท่านถืออยู่ในมือขณะนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเตือนสติเยาวชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนและผู้ใหญ่ทั้งหลายให้เห็นถึงผลร้ายที่ตามมาจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

พวกเราคงได้อ่านหนังสือพิมพ์รายวันกันอยู่เป็นประจำ คำพาดหัวข่าว เช่น “ฆ่าโหด ศพทิ้งคลองปมแย่งสาว” “พ่อตื่นโหด เตะน้ำร้อนลวกลูก” “ซี่ จยย. ผ่านมองหน้า โจ้โล่ยิง 2 นร.ตาย 1” หรือคำพูดที่ว่า “เราไม่คิดเลยว่า คินที่เขามาขอไปงานวันเกิดเพื่อน จะเป็นคินสุดท้ายที่ได้เห็นหน้าลูก” หรือเหตุการณ์ “เสียงร้องฟุมฟายบีบขาดใจดังไปทั่ว เด็กชายร้องเสียงหลงจากอาคารตกใจสุดขีดเมื่อเห็นร่างของผู้เป็นพ่อและแม่กระเด็นไปไกลกว่า 20 เมตร เพราะรถยนต์จากไหนไม่มีใครรู้มาก่อนพุ่งชน พร้อมกระชากร่างที่กำลังปฏิบัติงานไปต่อหน้าต่อตา” คงผ่านตามาบนหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง บางคนอาจไม่คิดอะไรหรือบางคนอาจคิดว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร ไม่น่าเกิดขึ้นเลย ท่านรู้หรือไม่ว่ากรณีเหล่านี้มีหลายกรณีเลยที่มีสาเหตุมาจากการเมาสุรา ลองพลิกไปอ่านข้างในดู ท่านจะได้ข้อมูลที่ทำให้ท่านได้รู้ว่ามัจจุราชได้แฝงมาในขวดเหล้าแล้วทุกขวด เพียงแต่จะทำร้ายคุณหรือคนไม่รู้ชื่อไหนเห็นอย่างฉับพลันหรือค่อยเป็นค่อยไปเท่านั้น ซึ่งไม่ยุติธรรมเลยสำหรับการที่คนผลิตคนขายร่ำรวย คนดื่มสนุกสนานแต่คนอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องต้องมารับกันนั้นมากมายเหลือเกิน

## สารบัญ

บทความสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมในหนังสือเล่มเล็กๆนี้ มี 5 เรื่องด้วยกัน มาจากเรื่องจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ เหตุการณ์ทั้ง 5 ในหนังสือเล่มนี้ได้ทำร้ายเจ้าของเรื่องและผู้เกี่ยวข้องไปอย่างโหดร้ายแล้ว แต่อย่าให้มันมาทำร้ายพวกเราอีกเลย ขอให้พวกเราได้ใช้เรื่องราวทั้ง 5 นี้ สร้างประโยชน์บ้าง โดยให้มันทำหน้าที่เตือนเราและเพื่อน ๆ ของเราให้ห่างไกลจากการดื่มและผลร้ายจากการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ขอขอบคุณนักเขียนเยาวชนรุ่นใหม่ ที่มีไฟแรงและมีความสามารถ ขอขอบคุณพิธีกรรม สุทธิศาสตร์ ผู้ที่เป็นพี่เลี้ยงสอนน้อง ๆ เหล่านี้ให้เป็นนักเขียนสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมอย่างทุ่มเท อีกทั้งยังช่วยตรวจทานบทความของน้อง ๆ ให้หนังสือเล่มนี้ด้วย ขอขอบคุณคุณข้าวและน้องजूผู้ที่เป็นเบื้องหลังช่วยประสานงานจนหนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วง ขอขอบคุณสำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้าที่ร่วมสนับสนุนทุนในการดำเนินงานของทีมงานนักเขียนสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมชั้นนี้

นายแพทย์บัณฑิต ศรีไพศาล  
ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยปัญหาสุรา

เงินค่า เหล้า-เรียน	9
The white walls ชีวิตหลังกำแพงที่บ้านวังไผ่	15
4 สิงหาคม 2548 ช่วยเพราะเหล้า เหล้าทำชวย	23
ถนนสุดท้าย ความตาย...แขกไม่ได้รับเชิญ	29
สุราพาชวย	47

## เงินค่า เหล้า-เรียน

เรื่อง : นายศรารุช ดีหมื่นไวย์

“พ่อตื่นโหดเตะน้ำร้อนลวกลูก” ชาวพาดหัวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ หัวสีหลายฉบับ ตีแผ่ข่าวพ่อแท้ ๆ ทำร้ายร่างกายเด็กชายวัยประถมที่ชื่อเกรส

บนไหล่ทางถนนลาดยางในหมู่บ้านลำสมพุง อำเภอมวกเหล็ก จังหวัด นครราชสีมา บ้านไม้หลังหนึ่งถูกสร้างขึ้นอย่างหยาบ ๆ ตัดกับไร่นาเรียกสวนรกร้าง ใต้ถุนบ้านดาษดินไปด้วยขวดสุรา 40 ดิกรี บานประตูถูกกลองลอนอย่างแน่นหนา ครอบครวนี้เคยอยู่กันพร้อมหน้า บัดนี้ต่างแตกแยกกันไปคนละทิศทาง

เกรส เป็นลูกคนแรก วัย 9 ขวบ ด้วยความจนที่บ่มเพาะให้เด็กน้อย แกร่งกร้านกว่าเด็กทั่วไป หลายครั้งที่เด็กน้อยต้องต่อสู้กับความหิวโหย จนทน ไม่ไหว ต้องออกไปลักขโมยของกินตามร้านรวงละแวกบ้าน และบ่อยครั้งต้อง หยุดเรียนกระเสือกกระสน ไปรับจ้างตัดหญ้าถางพง เพื่อหาเงินมาเลี้ยงพ่อที่ เป็นตั้งปีศาจสุรา

ภาพความหลังเมื่อแม่ตั้งท้องเกรสได้ 3 เดือน เมื่อสัญญาณของความ เป็นแม่เริ่มปรากฏชัดจากอาชีพสาวนั้งบาร์ที่เคยมีรายได้เป็นกอบก่ำ เธอจำต้อง เกษียณตัวเองลง ชักชวนแฟนหนุ่มผู้ยึดอาชีพนักดนตรีในผับแห่งเดียวกัน มาตั้งหลักปักฐานหมายมุ่งสร้างครอบครัวที่อบอุ่นในชนบท

วันเวลาล่วงสู่เดือนที่ 7 ของการอุ้มท้อง ชายหนุ่มยิ่งเคียดกรำกับงานไร่สวน เพื่อเก็บผลผลิตมาเป็นค่าใช้จ่ายก่อนที่ลูกน้อยจะลืมตาดูโลก ความเข้ออกเข้าใจ และความเอาใจใส่เริ่มก่อตัวเป็นทวีคูณ หญิงสาววาดฝันอนาคตครอบครัวที่มั่นคง ต่างจากสามีคนก่อน ที่ประหัตประหารความรักหลังจากเสพสมความสาวสะพรั่ง จนหน้าใจ



เมื่อเกรสลืมตาดูโลก ชีวิตครอบครัวกลับเหมือนตั้งหนึ่งคนละม้วน กับที่วาดฝัน พ่อเริ่มกินเหล้าดุดันขึ้น ร่างบึกบึนที่เคยขมิขมันการทำงาน บัดนี้กลับไม่เหลือคราบ บ่อยครั้งที่เมาเขาจะประเคนผีตีนอันหนักหน่วงบนเรือนร่างของเด็กน้อย รวมทั้งหมัดศอกและอาวุธที่หยิบฉวยได้ หรือมัดมือเท้าด้วยเชือก ถีบลูกลงไปซ้อมในคูน้ำข้างบ้านจนเลือดออกปากจมูก

ด้านแม่ต้องรับภาระงานทุกอย่างในไร่สวนแทนสามีที่เมาจัด ครั้นกลับบ้านเหนื่อยล้าจนตัวโยนแต่ต้องรองรับอารมณ์ตีตบหา วิตถาร ชนิดไม่เลือกที่ และเวลา

“ช่วงนั้นผมดื่มเหล้าจัด งานไม่ได้ทำ เพราะไม่มีเรี่ยวแรงจะจับจอบเสียม รายได้เลยไม่มี และเมื่อมีลูกยิ่งทำให้ชีวิตลำบากมากยิ่งขึ้น ปัญหาในครอบครัวก็ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดภรรยาทนไม่ไหวเลยหนีไป ปล่อยให้ผมอยู่กับลูกเพียงลำพัง” เป็นคำให้การของพ่อกับตำรวจ

หลังจากการหนีเปิดเปิงไปของแม่เด็ก ทำให้พ่อยิ่งเมาหย่าเปกกับฤทธิ์สุรา มากขึ้น ลูกถูกซ้อมเป็นกิจวัตร จนครูประจำชั้นสังเกตเห็นบาดแผลบนเรือนร่างของ ลูกศิษย์ตัวน้อย ไม่ช้าแต่ละวัน

“มันเป็นลูกทำไมผมจะตีไม่ได้ ผมรักมันถึงได้ตี” เสียงตวาดของพ่อใจโหด จนครูประจำชั้นหน้าถอดสี

“บางครั้งเด็กมีแผลสาหัสสา เช่น หูฉีก หัวแตก ครูจะปฐมพยาบาล เบื้องต้นให้เสมอ พอพักกลางวันก็จะให้เงินกินขนมประจำ พอตอนเย็นจะ ตักอาหารที่เหลือจากมือกลางวันให้ไปกินบ้าน แต่ก็เสร็จพ่อหมดเอาไปเป็นกับ แกล้มเหล้า เวลาปิดเทอมก็บอกเด็กว่าให้ไปขอข้าวหลวงตาที่วัดประทังชีวิต ดีกว่าไปลักขโมยเขา” ครูประจำชั้นกล่าว

เมื่อเปิดภาคเรียนเทอมต้นในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เกรสได้รับทุน การศึกษาเรียนดีจากองค์การบริหารส่วนตำบล ที่คอยจุนเจือให้ทุนเสมอมาจำนวน 500 บาท เพื่อใช้ในการซื้ออุปกรณ์การเรียน และเป็นทุนค่าอาหารกลางวัน

“เวลาเด็กมาเรียนจะใส่เสื้อผ่ามอมแมมเพราะที่บ้านไม่มีใครดูแล ลำพังพ่อก็เมาไม่รู้เรื่องทุกวัน พอเปิดเทอมเด็กนักเรียนคนอื่นตัดผมเกรียนหมด มีเขาคนเดียวที่ผมยาวรุงรัง พ่อได้เงินมาก็ซื้อชุดนักเรียนให้ใหม่” ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านลำสมพุง กล่าว

“มึงเอาชุดนักเรียนใหม่มาจากไหน” พ่อตีโนโหดว่า “มึงไปเบิกเงินมาให้กูกินเหล้าเดี๋ยวนี้ ถ้าเอามาไม่ได้ ไม่ต้องมาให้ เห็นหน้า” พ่อกล่าวขณะนอนเอกเขนกบนกระเบื้องบ้าน เพราะฤทธิ์สุรา 40 ดีกรี ทั้งสองขวดเริ่มออกฤทธิ์

“ครูซื้อให้ หนูได้ทุนจาก อบต.” เด็กน้อยตอบด้วยที่ทำหวาดกลัว ลิ่นเสียงซู่คำราม เด็กน้อยรีบวิ่งฝ่ากำแพงดำมืดมืดของค้ำคืนด้วย เท้าเปลือยเปล่า ไปยังบ้านพักครูประจำชั้นที่ไม่ไกลจากบ้าน



ปัง...ปัง... เสียงเคาะประตูดังรัว และเร็วตามจังหวะลมหายใจกระหืดกระหอบ “ครูครับผมขอเบิกเงินทุน 50 บาท เย็นนี้ที่บ้านผมไม่มีข้าวกิน” เด็กชายผู้ได้รับคำสั่งจากพ่อกล่าว

“ไม่ได้ เตี้ยวพ่อเธอก็เอาไปยึดเหล้าหมด” ครูปฏิเสธด้วยท่าที่แข็งขัน เพราะรู้พฤติกรรมของพ่อเป็นอย่างดี

ครั้งกลับถึงบ้าน ร่างหนาทึบและกำยำของพ่อนอนเอนกายหลับไหล โดยมีไม้ขัดหม้อที่ใช้เสียนตีวางอยู่ข้างกาย ขณะที่ความประหวั่นพรั่นพรึงเริ่มเข้าเกาะกุมตัวร่างของเด็กน้อย

ไม่นานดวงตาของพ่อพยายามเบิกกว้าง เมื่อได้ยินเสียงเอะอะ ของการประกอบอาหารเย็น ชายหนุ่มสปริงตัวในร่างเปลือยท่อนบน พร้อมกับเดินโซซัดโซเซเข้ามาหาลูกชายด้วยดวงตาที่พยายามจ้องร่างผอมแกร็นและมอมแมมของเด็กน้อย

“ไอ้ควาย มึงนี่มันโง่เหมือนแม่” สันเสียงตวาด ชายหนุ่มเงื้อเท้า บันดาลโทสะ เตะหมอน้ำร้อนที่เดือดพล่านกระเด็นไปถูกร่างกายเด็กน้อย เสียงครวญครางแผดกั๊ววน เด็กชายดิ้นพล่าน ทูรนทุราย ขณะที่ธารน้ำตาเอ่อล้นจนต้องตะเกียดตะกายปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้าน เพื่อให้ลมโอบโอบความร้อนผ่านผิวหนังและจิตใจให้เป็นปกติ ขณะที่ผู้เป็นพ่อนอนเอนกายบนเบาะนอนอ่อนนุ่ม มีคราบต่างดวงที่ไม่ได้ผ่านการซักล้างมาแรมปี

๕๐๓

เวลาล่วงเลยมาเกือบสัปดาห์ ผลพุพองบนเรือนกายของเด็กน้อยเริ่มเป็นหนองเฟะ แต่ต้องซ่อนความปวดร้าวไว้ภายในโดยไม่บอกผู้ใด กลับ

พยายามอำพรางไม่ให้ผู้อื่นรับรู้การกระทำที่โหดร้ายของพ่อ ในที่สุดครูที่โรงเรียนได้ทราบจากเพื่อนบ้านว่าเกรสถูกทำร้ายอย่างรุนแรง

“ผมต้องแจ้งความกับตำรวจ เพราะเตือนพ่อเขาหลายครั้งแล้ว แต่ก็ยังทำร้ายเด็กอยู่ ครั้งนี้ถือว่ารุนแรงมาก หากปล่อยไว้เด็กจะแย่มากไปกว่านี้” ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลำสมพุง กล่าวกับตำรวจ

ด้านพ่อใจโหด เมื่อรู้ว่าโดนแจ้งความดำเนินคดี กลับไม่ประหวั่นพรั่นพรึงกับข่าวทางโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ที่ถูกตีแผ่ ได้แต่นอนรอวันเวลาให้ตำรวจมาจับกุมตัว

“เห็นไหม ลูกกูได้ออกทีวี เป็นดาราตั้งแล้วโว้ย ตำรวจจะมาจับกูก็มาเลยจะได้กินข้าวฟรี ไม่ต้องลำบากทำมาหากินแล้ว” พ่อตื่นโหดกล่าว ไม่นานก่อนถูกจับกุมตัวขณะนอนรอหมายจับกุมบนเปลใต้ถุนบ้าน

ปัจจุบันเกรส อยู่ในอ้อมอกของแม่กับครอบครัวใหม่ ส่วนพ่อถูกกักขังในเรือนจำกลางสระบุรี แต่กาลเวลาจะรักษาบาดแผลทางใจของเด็กน้อยได้หรือไม่คงไม่มีใครให้คำตอบได้

◇◇◇◇◇

## The white walls

### ชีวิตหลังกำแพงขาวที่บ้านวังไผ่

เรื่อง : นัฐพงศ์ เสือดี

ฉากที่ 12

...(พื้นที่ว่างเปล่า สีเทา)...

ผมไม่รู้ภาพที่ปรากฏในฉากนี้จะเป็นอย่างไร ผมยังคงมองไม่เห็นภาพอะไรของตัวละครในเรื่องเลยเพราะตัวละครของผมยังไม่ได้เดินทางมาถึงฉากนี้ ผมคงทิ้งไว้เพียงพื้นที่ว่างเปล่าสีเทา เหตุผลนะ...เหรอครับ คงต้องรอให้คุณอ่านงานเขียนชิ้นนี้จบลง....นั่นแหละครับเหตุผล

ฉากที่ 11

ภาพของกำแพงสีขาวค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ๆ ตั้งตระหง่านเป็นฉากสูงกับพื้นโลก ลวดหนามถูกขึงต้อยอดปลายกำแพงทำให้กำแพงดูสูงและอันตรายเพิ่มขึ้นเป็นทางยาวสุดสายตา ราวกับโลกกำลังถูกแบ่งออกเป็นสองซีก แม้บรรยากาศภายในจะดูร่มรื่นด้วยไม้ใหญ่ที่โผล่พ้นสูงเหนือกำแพง แต่นั่นก็เป็นเพียงความร่มรื่นที่อยู่ในโลกที่กำแพงทั้งสี่ด้านล้อมรอบคงจะไม่มีผู้ใดต้องการ

## ฉากที่ 10

เด็กหนุ่มรูปร่างสัတ် สวมเสื้อสีฟ้า กางเกงขาสั้นสีดำ ทรงผมสั้นเกรียน ถูกเรียกให้เดินออกมาจากประตูทางด้านหน้าของกำแพงที่เชื่อมติดกับอาคาร อำนวยการเล็ก ๆ เข้ามานั่งที่เก้าอี้ภายในห้องกระจก

จากการสอบถามเบื้องต้นทราบว่าพื้นเพของ เอก (นามสมมุติ) นั้นเป็นคนจากเมืองมะขามหวาน อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ ขณะอายุ 21 ปี เข้ามาอยู่ในสถานที่ที่เรียกว่าศูนย์ฝึกอบรมเยาวชน เขต 6 จ.นครสวรรค์หรือที่ผู้คนรู้จักกันดีในชื่อ “สถานพินิจบ้านวังไผ่” สถานที่ที่รวบรวมตัวเยาวชนผู้ก่อคดีในเขตพื้นที่ของภาคเหนือ

## ฉากที่ 9

เยาวชนผมเกรียนนับร้อยชีวิตในชุดยูนิฟอร์มถูกปลุกให้ตื่นตั้งแต่เช้า เพื่อมาออกกำลังกาย ก่อนจะแยกย้ายกันไปอาบน้ำ พร้อมกลับมาพร้อมหน้าอีกครั้งเวลาอาหารเช้า จากนั้นทุกคนจะต้องได้รับการอบรมจากผู้อำนวยการในทุก ๆ เช้าก่อนจะปล่อยเข้าไปในหน่วยเรียน ซึ่งวิชาชีพส่วนใหญ่จะเป็นความถนัดทางด้านช่างฝีมือต่าง ๆ ตามความถนัดที่ได้เลือกเรียน

ทั้งโรงนอน โรงอาหาร หน่วยเรียน ฯลฯ รวมไปถึงวิถีชีวิตของเยาวชนที่นี่ จะถูกล้อมกรอบด้วยกำแพงหนา

“อยู่ข้างนอกแตกต่างกันมากกับข้างในอยู่ข้างนอกอยากเห็นอะไรก็ได้ เห็น ส่วนข้างในมองไปที่ไหนก็เห็นแต่กำแพง”

๑๐๙

คงไม่ใช่เรื่องสนุกที่คนเราจะหลุดเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในบริเวณพื้นที่ หลังกำแพงนับแรมปี ๆ เช่นนี้ แต่ก็เชื่อว่าเอกจะไม่ได้ออกไปสัมผัสกับโลกภายนอกเลย เขาได้รับหน้าที่ให้เป็นช่างตัดผมตามที่ได้เลือกเรียนมาเมื่อมีกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ แต่ครั้งที่ดีใจที่สุดสำหรับเอกแล้วคือการได้กลับไปเยี่ยมบ้าน

“พอกับแม่นำหลักทรัพย์มาปะกันเพื่อออกไปเยี่ยมบ้าน คินที่รู้ว่าจะได้ ออกไปเยี่ยมบ้านผมนอนไม่หลับ ดีใจมากที่จะได้ออกไปเห็นโลกภายนอก คนที่นี่ส่วนใหญ่รอโอกาสนี้มาโดยตลอด ถึงแม้จะเป็นระยะเวลาเพียงไม่กี่วันก็ตาม”

“แต่เมื่อได้ออกไปแล้วไม่อยากกลับมาที่นี่อีก วันกลับก็จะกลับมาด้วย อากาศที่ต่างจากวันแรกที่มีแต่ความตื่นเต้น” เอกเล่าทวนด้วยน้ำเสียงทุ้มใหญ่

ความร่าเริงจางหายไป ความเจ็บและความเหงาอันเดียวดายก็เข้ามา แทนที่ในใจอีกครั้ง เมื่อถึงเวลาที่ต้องกลับมาใช้ชีวิตในที่ที่ไม่มีคำว่าอิสรภาพ

## ฉากที่ 8

บรรยากาศภายในศาลเยาวชนดูเงียบสงบตามมารยาท ผู้เป็นพ่อแม่ และญาติพี่น้องของผู้ต้องหาต่างพากันมาพร้อมหน้า สีหน้าท่าทางดูเคร่งเครียด ในระหว่างการรอฟังผลชี้ชะตาชีวิตของผู้เป็นลูก

หลังศาลอ่านประกาศคำตัดสินให้มาฝึกอบรมในสถานพินิจที่ จ.นครสวรรค์ เป็นระยะเวลา 6 ปี ด้วย 5 ข้อหา คือ เจตนาฆ่าผู้อื่น, พยายามฆ่า, ร่วมฆ่า, พยายามร่วมฆ่า และพกพาอาวุธ

“วันนั้น...ผมเห็นแม่ร้องไห้...”

“ผมเสียใจไม่น่าจะทำแบบนี้ รู้สึกผิด ผมควรจะเชื่อแม่ตั้งแต่แรก เวลา เดือนร้อนเพื่อนที่ไหนก็ช่วยเราไม่ได้”

#### ฉากที่ 7

รถพร้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายเข้ามาจอดที่หน้าบ้านเด็กหนุ่มพร้อมเรียกให้เด็กหนุ่มที่เพิ่งกลับมาพักเหนื่อยฝากท้องมือกลางวันขึ้นรถไปให้ปากคำกับเจ้าหน้าที่ที่โรงพัก สภาพจิตใจที่ปั่นอยู่กับความหวาดกลัวว่าคงไม่มีอะไรพาซาทั้งสองข้างก้าวขึ้นรถฝ่าเปลวแดดไปในยามเที่ยงวัน

เด็กหนุ่มถูกสอบสวนอยู่นานเรื่องการตายของชายวัยรุ่นคนหนึ่งในกลุ่มกลางดึกเมื่อ 3 วันก่อน จากพยานและคำให้การของเพื่อนร่วมกลุ่ม

“ตอนแรกคิดว่าตำรวจเรียกไปให้ปากคำเรื่องที่ผมถูกยิง แต่พอไปถึงโรงพักถูกสอบปากคำจึงรู้ว่าถูกจับแล้ว”

#### ฉากที่ 6

เอกยังคงมาทำงานตามปกติที่โรงกลิ้งใกล้บ้าน เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแม้บาดแผลที่เพิ่งถูกคู่อริตามกลับมาทางคืนยังไม่ทันเยียวยาให้หายดี แต่ยังไม่รู้ว่าโชคดีที่ลูกกระสุนไม่โดนจุดสำคัญ มัจจุราษยังคงปล่อยให้ชีวิตรอรับชะตากรรมต่อไป

“พอจบ ป.6 ผมก็ไม่ได้เรียนต่อ เลยเข้าไปทำงานที่โรงกลิ้งแถวๆบ้าน ได้เดือนละสี่พันกว่าบาท เงินเดือนส่วนใหญ่ก็จะหมดไปกับการเที่ยวเตร่ นั่งดื่มเหล้ากับเพื่อนๆ จนเกิดเรื่องทะเลาะวิวาทอยู่หลายครั้ง

“ผมคิดอยู่เสมอว่าภรรยาเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเข้ามาจอดที่หน้าบ้านสักวันหนึ่ง”

#### ฉากที่ 5

ซี จยย. ผ่านมองหน้า

โจ้โล้ยิง 2 นร. ตาย 1

วัยรุ่นเมืองมะขามโคตรดุ โสฬ่าโจ้ ม.3 ตาย

อูกอาจ ชนวนเหตุแค่หันไปมองหน้า เทื่อซ้อน จยย.

กับเพื่อนผ่านหมู่บ้าน เห็นฝ่ายมือปืนนั่งตูดเหล้า

อ่านต่อหน้า 19

(จากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 12 ตุลาคม 2546)

#### ฉากที่ 4

เอก แยกย้ายกับเพื่อนๆ กลับบ้าน ในคืนนั้นเขาขอตัวไปนอนค้างกับเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่ม เพื่อนำเอาปืนที่ใช้ก่อเหตุไปซ่อน และหวังว่ามีเพื่อนอยู่ใกล้ๆ นั้นคงอุ่นใจแต่เป็นคำคืนที่แสนจะยาวนานสำหรับเอก จิตใจเขากระวนกระวายระแวงกระสับกระส่ายเกินกว่าที่เปลือกตาทั้งสองข้างจะปิดได้ลง

“ภาพที่เห็นเขาเอามือจับที่หัว หลังจากที่ผมยิงออกไป ผมยังจำได้ติดตา”

“ที่แรกคิดจะหนีเหมือนกัน แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปไหนดี เพราะไม่เห็นมีข่าวว่าเจ้าหน้าที่กำลังจับอะไร ปลอบใจตัวเองว่ารอเวลาผ่านไป เรื่องคงจะเงียบหายไปเอง”



### ฉากที่ 3

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นกลางดึกในละแวกหมู่บ้านแห่งหนึ่ง กระสุน 3 นัดที่บรรจุอยู่ในกระบอกปืนลูกซองสั้นที่เจ้าของเพิ่งสั่งซื้อจากเพื่อนได้ไม่ถึงเดือน ในราคากระบอกละ 500 บาท ก็ถูกทดสอบสภาพและฝีมือ หลังเหนียวไกกระสุนวิ่งเข้าหาเป้าหมายทั้งหมด 3 นัด กระสุน 2 นัด ยิ่งถูกที่ขาของคู่อริ อีก 1 นัด ฝังไว้ที่ท้ายทอยของอีกคน หลังที่วัยรุ่นสองกลุ่มขับขี่จักรยานยนต์ไล่บี้ตามกันมาเสียงปืนหยุดลงพร้อมกับการสลายตัวของมือสังหาร

จะมีสาเหตุอะไรที่ทำให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งตัดสินใจสั้นโกหวังปลิดชีพคนอื่น จิตใจเขาทำด้วยอะไรกันหรือ?

### ฉากที่ 2

ภาพวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งราว 6-7 คน นั่งพูดคุยส่งเสียงหยอกล้อกันดังไปทั่วร้านหมูย่างเกาหลี สภาพของแต่ละคนกำลังได้ที่ บางคนลั้นเริ่มพันพุดออกมาแทบไม่เป็นภาษาคน บางคนอาการทรงตัวเริ่มเสี่ยศูนย์ด้วยฤทธิ์เดชของแอลกอฮอล์ ขวดเหล้าวางระเกะระกะการันตีความเป็นสิ่งหนักตี้ม ความสุขของแต่ละคนในกลุ่มกำลังดำเนินไปอยากต่อเนื่อง จนมีกลุ่มจักรยานยนต์วัยรุ่นอีกกลุ่มหนึ่งขับผ่านมา

“ประมาณ 4-5 ทุ่ม พวกผมนั่งกินเหล้ากันอยู่ดี ๆ มีอีกกลุ่มขับรถมาปาขวดเหล้าเข้ามาในวงเหล้า แล้วขับหนีไป ตอนนั้นความโกรธบวกกับความเมาดึกคะนองว่าตัวเอง มีปืนไม่กลัวอะไรทั้งนั้น จึงชวนเพื่อนอีกคนขับรถตามไปไล่ยิง

เพื่อน ๆ ในกลุ่มก็ไม่มีใครห้าม เพราะทุกคนเราไม่มีสติที่จะคิดกันหมดแล้ว”  
มือสังหารวัยคะนองเล่า

### ฉากที่ 1

ผมยังคงนั่งฟังเอกเล่าถึงฉากสุดท้ายของจุดเริ่มต้นในเรื่องทั้งหมดอย่างตั้งใจเป็นจุดเริ่มต้นที่ดูแสนจะธรรมดา

เอก หนุ่มโรงกลึงกำลังชะมัทเขม้นอยู่กับหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายก่อนที่จะมีเพื่อนเอยปากชักชวนไปกินเลี้ยงงานวันเกิดในช่วงหัวค่ำหลังเลิกงาน

ค่าคืนสำหรับเวลาพบปะสังสรรค์ตามประสาพี่น้องเพื่อนมาถึง ซึ่งเป็นคืนที่เอกไม่รู้ เลยว่าอิสรภาพของเขากำลังถูกกลืนกินเหมือนกับน้ำเมาในแก้วที่เขากำลังกลืนลงคอ

The end

๒๐๑

หากชีวิตของเอก ย้อนถอยหลังนับหนึ่งได้ใหม่เช่นนี้คงจะดี ผมเชื่อว่าวันนั้นเอกคงไม่ยอมตกเป็นทาสของอสุรน้ำเมา เมื่อรู้ว่ามัน จะสามารถพลิกชีวิตเขาจากหน้ามือเป็นหลังมือให้ดิ่งลงเหวจากภาพเด็กหนุ่ม ธรรมดา ๆ คนหนึ่งกลายเป็นผู้ต้องหาฆ่าคนตาย เขาอาจเลือกเส้นทางชีวิตที่ดีกว่านี้ ให้กับตัวเองได้ใหม่ คงไม่นำตัวเองเข้ามาอยู่ในโลกที่ถูกจำกัดอาณาเขตด้วยกำแพงสีขาวแห่งนี้

ในโลกความเป็นจริงเมื่อชีวิตถูกเลือกเดินด้วยตัวของเอกเองแล้ว เขาจึงยังคงอยู่ชดใช้ในสิ่งที่เขากระทำลงไปอีกนับปี กว่าที่เอจะได้รับอิสรภาพและเสรีภาพกลับคืนมาผมก็ได้แต่หวังว่า จากชีวิตที่เคยเป็นพื้นที่สีเทาจะถูกเติมเต็มเป็นส่วนผสมของสีขาว จากการได้ใช้ชีวิตหลังกำแพงแห่งนี้ให้มากขึ้นเมื่อกลับออกมาสู่โลกภายนอกอีกครั้ง



## 4 สิงหาคม 2548 ช่วยพระเหล่า เหล้าทำช่วย

เรื่อง : ธิติ มีแต้ม

พ่อ! แม่!

ฮือ ๆ... พ่อ... แม่..

เสียงร้องพึมพายปึมขาดใจดังไปทั่ว เด็กชายร้องเสียงหลงจากอาคารตกใจสุดขีดเมื่อเห็นร่างของผู้เป็นพ่อและแม่กระเด็นไปไกลกว่า 20 เมตร เพราะรถยนต์จากไหนไม่มีใครรู้มาก่อน พุงชน พร้อมกระชากร่างที่กำลังปฏิบัติงานไปต่อหน้าต่อตา

แม้จะคุ้นชินกับภาพแห่งการบาดเจ็บสูญเสียชีวิตที่เกิดขึ้นบนท้องถนน ทุกครั้งที่ตามพ่อและแม่ไปช่วยงานมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง แต่ภาพครั้งนี้เกิดขึ้นต่อหน้าอย่างกะทันหันและเกิดกับหัวใจดวงใหญ่ที่เขารักที่สุดในโลก

“ห้ามเด็กไว้” ใครคนหนึ่งตะโกน

“ปล่อยผม... ผมจะเข้าไปหา...” ยังไม่ทันจะสิ้นเสียงของเด็กชายที่เขาได้วิ่งตามเข้าไป แต่กลับถูกกันไว้จากพี่ๆ เพื่อนๆ ร่วมงานอาสาสมัครมูลนิธิฯ ที่มีพ่อ แม่ และเขาเป็นหนึ่งในทีมนี้เช่นกัน

๒๐๘

ทั้งหมดต่างวุ่นวายโกลาหล บ้างยืนงกับเหตุการณ์เมื่อครู่ บ้างกลัวจจะ  
ช่วยผู้บาดเจ็บตามสัญชาตญาณนักกู้ภัย แต่ใครเล่าจะได้สัมผัสหัวใจดวงน้อย  
ที่ได้แต่เพียงยืนมองด้วยความระทม...

รายงานข่าวแจ้งว่า เมื่อเวลา 02.00 น. วันที่ 4 สิงหาคม 2548 เจ้าหน้าที่  
ตำรวจรับแจ้งเหตุคนร้ายก่อเหตุชิงรถจักรยานยนต์ จึงประสานกำลังให้  
เจ้าหน้าที่สายตรวจติดตามอย่างใกล้ชิด ขณะหลบหนีมาถึงแยกเมืองทองธานี  
คนร้ายตัดสินใจทิ้งจักรยานยนต์ที่ขโมยมาและวิ่งหลบหนีเข้าไปในพงหญ้าข้างทาง  
เจ้าหน้าที่จึงกระจายกำลังปิดล้อมและประสานเจ้าหน้าที่กู้ภัยมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง  
เพื่อขอสนับสนุนอุปกรณ์ส่องสว่าง นานกว่า 1 ชั่วโมงคนร้ายจึงยอมมอบตัว

ขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังช่วยกันยกรถจักรยานยนต์ที่คนร้ายขโมยมา  
ขึ้นรถกระบะของมูลนิธิฯ เพื่อนำส่ง สภ.อ.ปากเกร็ด เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

“ตอนนั้นมันเร็วมาก เหมือนไม่น่าจะเกิดขึ้น ผมกำลังทำหน้าที่อยู่บนท้าย  
รถกระบะ มีนักข่าวตามเก็บภาพ ตำรวจกำลังจับคนขโมยรถ คิดว่าเดี๋ยวยก  
รถเสร็จก็คงได้กลับบ้าน เพราะไม่น่ามีอุบัติเหตุที่อื่นต่อ เกือบจะเสร็จงานแล้ว  
ตัวเราก็ถูกระแทก”

“เพื่อนที่มูลนิธิฯก็รีบจะโดดขึ้นมา เอาตัวผมที่ถูกรถอัดกับรถออกมาแล้ว  
พาส่งโรงพยาบาล”

“ตอนนั้นรู้ว่าเจ็บขามาก เหมือนมันแหลกเป็นชิ้น ๆ ไม่รู้ว่าใครเป็นอะไร  
บ้าง ผมได้ยินเสียงลูกร้อง รู้ยู่สองอย่างคือเสียงลูกเรียกพ่อกับแม่ แล้วก็รู้สึก  
เจ็บขา”

บุญชู พวงมาลา ผู้เป็นพ่อมีอาการบาดเจ็บสาหัส ขาทั้งสองข้างหัก  
หลายท่อน เท้าขวาฉีกขาดเป็นแผลฉกรรจ์ มีอาการสมองบวม แพทย์นำเข้า

ห้องไอซียูเพื่อทำการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนเพราะเขามีอาการช็อก-เสียเลือดมาก  
ต้องเร่งผ่าตัดขาข้างขวาที่ฉีกขาดบริเวณเส้นเลือดใหญ่ ช่วงเย็นของวันที่ 5  
สิงหาคม 48 แพทย์ต้องให้เกร็ดเลือดถึง 10 ถุง และเลือดอีก 13 ถุง และให้  
มอร์ฟีนเพื่อบรรเทาอาการปวด

ส่วนภรรยาของบุญชู นั้นอาการหนักกว่า เพราะจากวันนั้นมาถึงวันนี้  
ภรรยาของเขายังต้องพึ่งรถเข็นอยู่ แต่ก็ได้รับการดูแลอย่างดีจากครอบครัว  
และเพื่อน ๆ ซึ่งทุกคนพยายามช่วยบำบัดเธอให้กลับมาเดินได้อีกครั้ง

ส่วนเสาหลักของบ้านเล่าต่อว่า

“หมอมผ่าตัดอาการอยู่นาน กลัวติดเชื้อ และดูด้วยว่าขาจะกลับมาใช้การได้  
หรือไม่ เพราะถ้าการเชื่อมต่อเส้นเลือดและประสาทไม่ได้ผล อาจต้องตัดขาทั้ง  
ทั้งสองข้าง”

๒๐๘

ใครบางคนเคยบอกว่าถ้าสองขาและเรี่ยวแรงยังมีก็สามารถทำอะไรได้  
สบาย แต่หากแรงมี แต่ขาไม่มีจะทำอย่างไร ข้อสงสัยนี้ใครบางคนนั้น หรือแม้  
เราเองกลับไม่เคยตอบ

“ผมกลัวว่าจะไม่มีขา ถ้าโดนตัดขาจะทำอย่างไร ผมไม่เคยคิดว่าจะเกิด  
แบบนี้กับตัวเอง”

บุญชูเล่าเสียงสั่นเหมือนเขายังรู้สึกถึงวันนั้น แน่ละ อาการกำกึ่ง ไม่รู้ว่าขา  
จะอยู่หรือขาจะถูกตัดนั้น ใครจะหวัระะออก

ในด้านหนึ่ง อาจเพราะผลบุญที่บุญชู พวงมาลาได้ทำจากการช่วยเหลือ  
ผู้อื่นทำให้เขาไม่ต้องสูญเสียขาทั้งสองข้าง

“ตอนนี้ก็เกือบปกติดีแล้ว แต่เดินได้ไม่เหมือนเดิมหรอกครับ ทำงาน  
ไม่ได้ตามปกติ ไม่คล่องตัวเหมือนก่อน”

เรื่องคำรักษาพยาบาล บุญชูบอกว่าทางคนชนเขาก็รับผิดชอบทางมูลนิธิก็ช่วยเหลือถือว่าโชคดี

“ยังดีที่เขารับผิดชอบ เราทำงานหาเช่ากินค่า ไม่มีเงินรักษาหรอก ตอนนี้งานเลี้ยงครอบครัว ตัดสต็อกเกอร์ขายทำที่บ้านเป็นร้านเล็ก ๆ แต่คนที่รู้จักก็ช่วยบอกต่อ ๆ กัน มีคนรู้ว่าเราทำงานตรงนี้ก็มาจ้างให้ตัดโน่น ตัดนี้ ก็พออยู่ได้ที่มูลนิธิก็ทำต่อเหมือนเดิม”

ปัจจุบันบุญชู พวงมาลา ยังคงทำงานเป็นเจ้าหน้าที่อาสาสมัครของมูลนิธิ ปอเต็กตึ๊ง ออกไปทำงานช่วยผู้ประสบเหตุตามท้องถนน และไม่กลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นวันนั้นอีก

“เราไปทำความดี ไปช่วยคนนะครับ ผมไม่กลัวหรอก”

๑๑๑

ปากคำของจำเลย

“ผมไม่ได้เมาครับ มีสติดีทุกอย่าง”

หลังจากที่ช่วยนำผู้ได้รับบาดเจ็บส่งโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวนายธนิศร์พล รามนันท์ ช่างรับเหมาก่อสร้างมาสอบปากคำพร้อมตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ พบว่าปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย 69 มิลลิกรัม ซึ่งเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด

“เกินครับ แต่ผมรู้สึกว่าคุณไม่เมานะ เดินมาขึ้นรถก่อนกลับก็เดินมาตรงดี พูดจารู้เรื่อง แต่ตอนนั้นเกิดเหตุเร็วมาก เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น พอหันหน้าขึ้นมารรถก็พุ่งชน ผมไม่สามารถบังคับรถได้”

ตามข่าวยังแจ้งต่อว่า ระหว่างที่เจ้าหน้าที่มูลนิธิปอเต็กตึ๊ง 4 คนช่วยกันนำรถจักรยานยนต์ที่ถูกขโมยยกขึ้นรถกระบะมูลนิธิฯ รถจี๊ปแกรนด์เชอโรกี

สีบรอนซ์ทอง ที่ขับมาด้วยความเร็วสูงพุ่งชนรถกระบะของมูลนิธิฯ และร่างเจ้าหน้าที่กระเด็นไปพร้อมกัน

“ก็คงใช่ ผมไม่แน่ใจ เพราะไม่ได้ดูเหมือนกันว่าความเร็วเท่าไร”

เมื่อไม่แน่ใจในความเร็วของรถ เราก็ก็น่าจะแน่ใจว่าปริมาณแอลกอฮอล์ที่เขาดื่มเข้าไปในร่างกายนั้นมีผลต่อการควบคุมรถและมีสติเพียงพอหรือไม่

“ผมไม่ใช่คนดื่มจัดนะ คือ กินจิบ ๆ นิดเดียว เพราะคนอื่นกินผมก็กินด้วย” สอดคล้องกับคำบอกเล่าของญาตินายธนิศร์พล เธอบอกว่า

“เหตุการณ์วันนั้นบอกได้เลยนะคะว่าไม่ใช่เพราะเขาเมา เพราะว่าปริมาณแอลกอฮอล์มันเกิน 50 ไปนิดเดียว ถ้าตีออกมาเป็นแก้วก็ไม่เยอะ ไม่เกิน 1-2 แก้ว อย่างเวลาที่เขาจับดาราดูเห็นไหมคะว่าเป็น 100 แต่ไม่เกิน 50 ไปนิดเดียวก็ไม่เยอะ”

“เขาไม่ใช่คนสามะเลเทเมา แต่ก็มีบ้างที่สังสรรค์ ดื่มบ้างแต่ไม่ใช่คนดื่มเหล้าเป็นประจำ”

๑๑๑

ผลจากอุบัติเหตุครั้งนั้นนอกจากความกระทบกระเทือนใจของคนในครอบครัวรามนันท์แล้วคือเงินจำนวนมหาศาล

“บอกได้คำเดียวว่าจ่ายไปหนักมาก เพราะว่าผู้บาดเจ็บ 5 คน ใช้ไหมคะที่เขาบาดเจ็บ เราทำงานเท่าไรก็ให้เขาหมด ใช้หน้อย่างเดียว”

“บางทีเราก็กัดฟันว่าเดือนนี้ยังไม่มียะ ช้าหน่อยได้ไหม เพราะเราไม่ได้ให้เขาเป็นก้อนใหญ่ ไม่มีก็ทยอยให้เป็นเดือน ๆ ไป”

แน่นอนคงไม่มีใครอยากให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับครอบครัวไม่ว่าจะเป็นฝ่ายชนหรือฝ่ายถูกชน

“ก็คงไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้นหรอก แต่เกิดแล้วก็ต้องรับผิดชอบ  
ต้องยอมรับสิ่งที่เราทำและชดใช้ให้ดีที่สุด”

ธนิศร์พล เลิกดื่มสุราอย่างเด็ดขาดหลังจากเหตุการณ์วันนั้น

“เลิกแล้วครับ ไม่ทานแล้ว”

“ก่อนหน้าก็รู้โทษของมัน แต่ก็เลิกไม่ได้สักที เพราะตั้งแต่วันนั้นก็  
ไม่เอาแล้ว กินนิดเดียวก็จริงแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันใหญ่โต กลายเป็นเรื่อง  
ใหญ่ติดตัวเรา ต้องรับผิดชอบอีกนาน เงินไม่ใช่บ่อยๆ ก็คิดว่าเลิกเลยดีกว่า”

“ปกติไม่ดื่มเยอะอยู่แล้ว แต่เลิกดื่มไปเลยก็ตีต่อร่างกายมากขึ้น ตอนนี้  
เวลาขับรถก็ไม่ขับเร็วมาก ผมยังอยากมีชีวิตอยู่นานๆ คนอื่นๆ ก็เหมือนกัน”

คำตอบสั้น ๆ ของบุตรชายคนเดียวจากครอบครัวพวงมาลา

โกรธไหมที่เขาขับชนพ่อและแม่ของเรา

“ไม่โกรธครับ เพราะพ่อเคยสอนว่าอย่าไปโกรธใคร จะยังเป็นทุกข์ มัน  
ไม่มีอะไรดีขึ้น”



## ถนนสายสุดท้าย “ความตาย...แยกไม่ได้รับเชิญ”

เรื่อง : พิมภรากร นิยมานนท์

ก่อนหน้านี้...ฉันไม่เคยคิดว่าความตายจะใกล้ตัวเรา  
จวบจนวันที่ฉันได้สวมชุดดำ นั่งพนมมืออยู่ท่ามกลางความโศกสลด  
ในศาลาสวดศพ

ในนาที่ที่เท่าทั้งสองข้างได้ก้าวขึ้นบันไดเมรุ

ในนาที่ที่ได้วางดอกไม้จันทน์ลงบนเชิงตะกอน...

ช่วงเวลาที่เตาเผาเริ่มทำงาน ร่างไร้วิญญาณในโลงไม้แคบๆ กำลังจะ  
กลายเป็นเพียงเศษธุลี

ในนาที่นั่นเอง ฉันถึงได้รู้ว่า ความตาย...ใกล้เพียงเอื้อมมือ

วันนี้คุณกลับถึงบ้านหรือเปล่า.....

คุณได้กลับมาลูบหัวสุนัขตัวโปรดไหม

คุณได้กลับมานั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ทำงาน ทำการบ้าน ออนไลน์

คุยกับคนที่คุณรักไหม

คุณได้กลับมานั่งโต๊ะทานข้าวตัวเดิมพร้อมหน้าครอบครัวบนเก้าอี้ที่เป็น  
ตำแหน่งของคุณไหม

คุณได้กลับมาพูดคุย หัวเราะร่าต่อหน้าพ่อ แม่ พี่ น้องและคนรักใหม่  
ถ้าใช่ .....นั่นแปลว่า “วันนี้” สำหรับคุณ “ยังมี”

เพราะสำหรับบางคน “วันนี้” ของพวกเขา “ไม่มี”

๒๐๘

กลางดึกคืนวันที่ 6 พ.ค. 2546 ความมืดปกคลุมทั่วท้องฟ้า พร้อมๆ  
กับการมาถึงของพญามัจจุราช แขนที่ไม่ได้รับเชิญ

ช่วงเวลานั้นไม่มีใครคาดคิดว่า บนถนนกาญจนาภิเษกขาออก แขวง  
บางระมาด เขตตลิ่งชัน จะกลายเป็นถนนสายสุดท้ายของทั้งห้าชีวิต

เคน แป้ง มล เจียบ และแพร ทั้งห้าคน (ศพ) อยู่ในวัยเรียน ศึกษา  
อยู่ในมหาวิทยาลัยมีชื่อเสียง

เหลือเพียงแค่หนึ่งปี พวกเขาจะได้สวมชุดครุยรับปริญญา ถ่ายภาพกับ  
ครอบครัวเพื่อนฝูงพร้อมหน้าเป็นที่ระลึก พวกเขาจะได้ทำงานมีเงินเดือน  
ตอบแทนบุพการีที่ส่งเสียเลี้ยงดู แต่อันิจา วันนั้นไม่มีวันมาถึง!

สภาพอดีตรถเก๋งคันงามของเคน แหกสะเก็ดยัดเป็นเศษเหล็ก เจ้าหน้าที่  
ตำรวจถึงกับเบือนหน้าหนี เมื่อไปถึงจุดเกิดเหตุ ผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งให้การว่า  
ไม่ไกลจากบริเวณนั้น พบเศษลูกกะตาดคนบนถนน ซึ่งเดาว่าเป็นของหนึ่งใน  
ห้าคนบนรถ รถของเคนแล่นด้วยความเร็วและแรง ชนเข้ากับท้ายรถสิบล้อ  
สภาพพังยับเยิน หลังคาเปิด กลายเป็นเศษเหล็กในเสี้ยววินาที

๒๐๘

ใกล้กันนั้นมีรถของตน เพื่อนที่ซัดตามเคนมาจอดอยู่ด้วย ตนเองก็ชน  
เข้ากับสิบล้อคันเดียวกัน แต่สภาพรถเสียหายเพียงเล็กน้อย ตนกับเพื่อนสาว  
อีกสองคนอยู่ในอาการหวาดกลัวและเสียขวัญ เบื้องหน้าของเขาคือเพื่อนทั้งห้า  
ที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับ ในสภาพที่นึกหน้าตอนยังมีชีวิตไม่ออก!

สองชั่วโมงก่อนหน้านั้น เขาเหล่านั้นยังมีรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ ความ  
สนุกสนานเบิกบานเต็มหัวใจในช่วงเวลาของงานเลี้ยงวันเกิดเพื่อนที่ถนนข้าวสาร  
หลังจากที่ชนแก้วดื่มกินเฉลิมฉลองเป็นที่ครึกครื้น เค้กวันเกิดพร้อมเทียนสว่างไสว  
ถูกนำมาวางกลางโต๊ะ นาฬิกาดิจิตอลสีแดงแสดงตัวเลขบอกเวลาเพียงคืนตรง  
เจ้าของงานวันเกิดเป่าเทียนดับรวดเดียว

นาทีนั้น...ไม่มีใครรู้ว่าอีกครู่ต่อมา เปลวไฟแห่งชีวิตของเพื่อนทั้งห้าดวง  
ในงานวันเกิด ได้ดับลงไปพร้อมกับเปลวเทียน

ไม่มีใครรู้ว่าการตีหม้อเพียงไม่กี่แก้วจะนำมาซึ่งความสูญเสียครั้ง  
ยิ่งใหญ่ในชีวิตของพวกเขา!!!

๒๐๘

7 พฤษภาคม 2546

หนังสือพิมพ์หัวเขียวพาดหัวข่าวตัวเท่าบ้านถึงอุบัติเหตุในครั้งนี้ ลงชื่อจริง  
นามสกุลจริงและสถานศึกษาของผู้เสียชีวิต โดยไม่ลืมที่จะบรรยายละเอียดต่าง ๆ  
ที่ทำให้ญาติพี่น้องผู้ตกเป็นข่าวอ่านด้วยความสะเทือนใจ และรับรู้ด้วยความ  
รู้สึกสลดหดหู่

แป้ง เด็กสาวข้างคนขับที่กลายเป็นดาวดับเพียงชั่วข้ามคืน

“เราไม่คิดเลยว่า คินที่เขามาขอไปงานวันเกิดเพื่อน จะเป็นคินสุดท้าย  
ที่ได้เห็นหน้าลูก”

บ้านทาวน์เฮาส์หลังเล็กที่มีประตูเหล็กสีฟ้ากลางซอยหงอยเหงาลงเมื่อ  
แป้ง ลูกสาวคนสุดท้ายของพ่อแม่จากไปก่อนวัยอันควรด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์  
ทิ้งความเศร้าเสียใจอาลัยอาวรณ์แก่ครอบครัว

ฉันทกริ่งเรียกเจ้าของบ้าน ทันทีที่ประตูรั้วสีฟ้าเปิดออก เจ้าหมาน้อย  
ขนสีเทาพันธุ์ชิวรี รีบรี่เข้ามาตะกุกตะกักกางเกง มันกระโดดไปรอบ ๆ ตัวฉันท  
ใช้ขาหน้าไขว้คว่ำราวกับโหยหาอ้อมกอดของนายรัก ถัดไปเพียงสองก้าว หมาสีดำ  
พันธุ์ทางกะตึกหางอยู่ใกล้ ๆ แหงนมองฉันทด้วยสายตาระห้อยโหยหาอาวรณ์

“มันคงคิดว่าหนูเป็นแป้ง...เข้ามานั่งข้างในก่อนสิ”

เสียงนั้นฟังดูแปร่งและแหบพร่า ราวกับมีน้ำตาเจืออยู่ เจ้าของเสียง  
เป็นหญิงวัย 56 ปี

เธอเป็นแม่ของแป้ง เด็กสาวผู้เสียชีวิตที่นั่งข้างคนขับในรถยนต์คันนั้น

“ตั้งแต่แป้งตายไป ยังไม่มีใครที่อายุเท่า ๆ กันกับเขามาที่บ้าน ไอ้สองตัวนี้  
มันคงเข้าใจผิด ...แต่เอ...ป้าว่ามองไปมองมาหนูก็คล้ายแป้งเหมือนกันนะ”

ผู้เป็นแม่ของแป้งหรีตตามองฉันทใกล้ ๆ พร้อมกับส่งแก้วนํ้าให้ ฉันทเหลือบ  
มองรูปถ่ายของแป้งที่ตั้งอยู่หลังทีวี นอกจากเป็นผู้หญิง และอายุเท่ากันแล้ว  
แป้งไม่มีอะไรที่คล้ายฉันทเลยสักนิดเดียว

แต่ความสะเทือนใจในการสูญเสียลูกรักของผู้เป็นพ่อกับแม่ ทำให้  
เจ้าของบ้านทั้งสองมองว่าฉันทหน้าเหมือนลูกสาวที่จากไป

“แป้งเป็นเด็กดีนะ เรียนปานกลาง ไม่เก่งอย่างหวักะทิ แต่ก็ไม่ขี้เลื่อย  
เรื่องเที่ยวก็มีบ้างตามประสาวัยรุ่น แต่เขาจะไปไหนเขาก็มาขนะ ถ้าคินไหน  
เขาไม่กลับ เขาจะโทรมาบอกก่อนนอนห้องเพื่อน เราเห็นว่าลูกโตแล้วก็วางใจ  
ที่ผ่านมาเขาไม่เคยทำอะไรให้พ่อแม่ต้องหนักใจเลย ไม่เคยเลย...” ผู้เป็นพ่อ  
เอ่ยย้ำด้วยน้ำเสียงและแววตาที่ปวดร้าว

“เขาเคยบอกกับแม่ว่า เรียนจบแล้ว หนูจะยังไม่แต่งงาน หนูจะอยู่กับ  
พ่อแม่ให้ครบสิบปีก่อน พ่อกับแม่ไม่ต้องทำงาน หนูจะเลี้ยงพ่อแม่เอง คงเพราะ  
พี่เขาสองคนแต่งงานแยกครอบครัวไปเร็วทั้งคู่ เขากลัวพ่อกับแม่จะเหงา  
เลยอยากอยู่กับพ่อแม่นาน ๆ”

๕๐๘

หญิงชรามองไปยังโต๊ะคอมพิวเตอร์ของลูกสาวที่เคยใช้ทำรายงาน ต่อ  
อินเทอร์เน็ต หาข้อมูล และแชทกับเพื่อนแก่เหงาในวันว่าง บัดนี้ไร้ร่างของ  
ผู้เป็นเจ้าของ หากแต่ยังสะอาดเอี่ยมไร้ฝุ่นไร เพราะผู้เป็นแม่คอยดูแลเช็ด  
ทำความสะอาดเหมือนครั้งลูกสาวยังมีชีวิต

ความตั้งใจของแป้งกลายเป็นฝันที่บอบเบลอสำหรับผู้เป็นแม่ วันนี้  
ไม่มีเงาของเด็กสาวอันเป็นแก้วตาดวงใจ ไม่มีไครนอนเอนหลังดูละครตอนค่ำ  
เป็นเพื่อนพ่อ...

๕๐๙

“ก่อนหน้านี้เคยเอาดวงของลูกสาวไปให้หมอดู เขาทำนายว่าให้เปลี่ยนชื่อ  
ชื่อที่ใช้ไม่เป็นมงคล เป็นกาลกิณี เราก็ตั้งใจว่าครบวันเกิดปีนี้จะพาเขาไปทำบุญ  
แล้วให้พระที่วัดตั้งชื่อใหม่ให้ อีกสามวันก็จะถึงวันเกิดเขาอยู่แล้ว ไม่นึกเลยว่า  
จากที่คิดว่าจะพาลูกไปทำบุญวันเกิดที่วัด กลับต้องมาทำบุญครบสามวันใน

ศาลาสวดศพ” นางก้มหน้ากลืนน้ำตาที่แน่นอยู่ในอก พยักพริ้วไปทางผู้เป็นพ่อ ขอให้ช่วยเล่าต่อ

“จริงๆ วันนั้นไม่อยากให้เขาออกไปเลย เพราะรุ่งขึ้นเขามีสอบ ก่อนหน้านี้สามวันก็เห็นเขาอยู่บ้าน อ่านหนังสือไม่ไปไหน ดูเขามักเขม้นตั้งใจ เรายังบอกเลยว่าพักบ้างนะลูก ไม่อยากให้เขาเรียนจนเครียด”

“แต่เขาวัวเขาไปแป็บเดียว เราไม่อยากเห็นลูกเครียดเลยอนุญาตก่อนจะออกจากบ้าน เขาเหลียวกลับเข้ามาในบ้าน มองไปรอบๆ บ้าน เราถามว่าลืมนะอะไร เขาบอกเปล่า นึกไม่ออกว่าเดินกลับมาทำไม แล้วเขาก็ให้พี่ชายขี่จักรยานไปส่งหน้าปากซอย เราก็ไม่คิดหรอกว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นหน้าลูก”

“คืนนั้นก็เห็นว่ามันตึกผิดเวลา ปกติถ้าห้าทุ่มถ้าเขายังไม่กลับเขาจะโทรมาบอก แต่นี่เงียบไป พ่อก็โทรตาม แต่ติดต่อไม่ได้ เราก็คิดว่าสัญญาณไม่มี คิดว่าเขาคงนอนบ้านเพื่อนเหมือนเคย”

“พอรุ่งเช้ามีโทรศัพท์จากศิริราชให้ไปรับศพลูก เท่านั้นแหละ แม่ล้มทั้งยืนเลยเชื่อไหม พ่อไม่เชื่อนึกว่าเพื่อนลูกโทรมาแกล้ง แต่ใครจะมาแกล้งเรื่องแบบนี้ คิดแค่ว่าขออย่าให้เป็นเรื่องจริง...”

พ่อของแป้งเล่าพลางใช้มือขวาลูบหัวเขาไล่อาการเจ็บปวดจาก โรคไขข้อเสื่อม พ่อมีอาชีพเป็นพนักงานขับรถให้บริษัทแห่งหนึ่งก่อนจะลาออกมาพักผ่อนก่อนที่แป้งจะเสียชีวิตได้เพียงปีเศษ

แม่ยกมือขึ้นป้ายน้ำตาที่รินขึ้นมาก่อนเล่าต่อว่า

“แม่ของคนขับให้ตำรวจมาเจรจา บอกว่าลูกชายเขาเองก็ตาย เราต่างก็สูญเสีย ขออย่าให้มีการฟ้องร้องกันเลย เขาบอกว่าลูกเขาไม่ได้เมา เราเองเข้าใจหัวอกคนเป็นแม่ ในเมื่อก็สูญเสียเหมือนกัน จึงไม่อยากให้เกิดคดีความ”

“เราก็ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ ไม่รู้หรอกว่าคนขับเมาไม่เมา แต่ที่แน่ๆ คือต้องซึ่ง สภาพรถแบบนั้นต้องมาด้วยความเร็ว จะเป็นด้วยฤทธิ์ของเหล้า ความคะนองของคนขับ หรือสภาพท้องถนนอันนี้เราก็ไม่รู้ได้ ที่รู้คือทั้งห้าคนในรถตายเรียบ เพื่อนอีกสามคนที่นั่งข้างหลังก็ตายหมด”

“เขายูกลุ่มเดียวกัน สนทนกันมาก เขาจะไปด้วยกันตลอด เวลาไปเที่ยวเราจะรู้เลยว่ามิใครไปบ้าง เรียนมาด้วยกัน กินด้วยกัน เที่ยวด้วยกัน เราว่าเขาคงทำบุญกันมาแต่ชาติปางก่อน เลยต้องมาตายพร้อมกัน ที่ทำใจไม่ได้เพราะมันเร็วไป เร็วไปจริงๆ...”

## ๓๐๘

ปัจจุบันพ่อแม่ของแป้งมีอาชีพแพ็คขนมจากป้าใส่ห่อ หารายได้อาทิตย์ละพันกว่าบาท และรับจ้างเลี้ยงเด็กซึ่งเป็นลูกของเพื่อนบ้านอีกเดือนละห้าพัน นอกจากนั้นยังหารายได้เสริมจากการเพาะต้นไม้เล็ก ๆ น้อย ๆ หลังบ้านพอจุนเจือค่าใช้จ่ายและเก็บไว้เป็นค่ารักษาพยาบาลยามแก่เฒ่า

“เราหวังที่ลูกคนนี้นักที่สุด เพราะเขาเป็นคนเดียวที่ใกล้ชิดเรา คนเราเมื่อเริ่มแก่ก็หวังให้ลูกเรียนจบมาดูแล แต่เมื่อเขาจากไปก่อน เราก็ต้องดูแลกันเองสองคนตายาย ลูกอีกสองคนที่ออกเรือนไปเขาก็มีภาระของเขา เขาก็มีเวลาให้เราไม่เต็มที่ อันนี้ก็เข้าใจ”

“ที่เอาเด็กมาเลี้ยงไม่ใช่อะไร มันเหงา ที่เพาะต้นไม้ขายก็เพราะไม่อยากให้ตัวเองต้องว่าง เพราะเมื่อว่างก็คิดถึงลูก”

เจ้าหมาสองตัวนั่งข้างฉันทันไม่ยอมห่าง ราวกับกลัวฉันทันจะลุกหนีไปไหน พ่อกับแม่ของแป้งมองแล้วอมยิ้ม

“มันคิดถึงแป้งกระมัง เมื่อคืนที่แป้งเขาเสีย ไอ้ชิสุนี่มันไปนอนเฝ้าหน้าบ้านโต แหงนมองขึ้นสองว่าเมื่อไหร่นายมันจะมา มันไม่ยอมลุกไปไหนสองวัน



เลยนะ เดี๋ยว ๆ มากินน้ำได้สักพักมันก็จะไปยืนแหงนรูดูท่าว่าเมื่อไหร่ภรรยาจะมาพาไปเดินเล่น”

“บางทีมันขึ้นไปนอนหน้าห้องลูกสาว คงคิดว่าเดี๋ยวเขาก็จะเปิดประตูพามาเข้าปอนนอนด้วย บางทีมองแล้วสงสาร มันคงไม่รู้ว่าแป้งเขาไม่มีวันกลับมาแล้ว”

เล่าจบแม่ก็เอามือลูบหัวเจ้าหมาสองตัว เจ้าหมาน้อยทำตาแป้วแหวไม่รู้เรื่องรู้อะไร

บางที... มันอาจยังไม่รู้ว่า เจ้านายมันหายไปไหน.....

โยจิ่งทิ้งมันไว้กับสองตายายในบ้าน.....

โยจิ่งไม่กลับมาพามันไปเดินเล่นเช่นเคย.....

มันคงไม่รู้เลยว่านายของมันนั้นไม่กลับมาแล้วในชีวิตนี้.....

### ๓๐๘

“แม่อยากฝากถึงวัยรุ่นคนอื่นนะ ทำอะไรคิดถึงหัวอกคนเป็นพ่อแม่บ้าง จะกินเหล้าก็เอาแต่พอดี ถ้ารู้ว่าตัวเมาก็อย่าขับรถ แต่ร้อยทั้งร้อยเชื่อสิไม่มีใครยอมรับว่าเมา คนที่ไม่ได้ดื่มไปกับเขาก็ให้ระวัง ถ้ารู้ว่าคนขับกินเหล้าก็อย่าไปขึ้นรถเขา เกิดอะไรขึ้นมันไม่คุ้มกันเลย ชีวิตไม่ได้เป็นของเราคนเดียว ชีวิตลูกมันเป็นของพ่อแม่ด้วย ถ้าลูกตาย พ่อแม่ก็ตายทั้งเป็น”

อุบัติเหตุครั้งนั้น ไม่เพียงคร่าชีวิตของแป้งและเพื่อนๆ ไป หากแต่เอาความหวัง ความฝัน ความสุข ความภาคภูมิใจและแสงสว่างของพ่อแม่จากไปด้วย

ไม่เพียงครอบครัวของแป้งเท่านั้นที่สูญเสีย ผู้ที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ครั้งนี้ทั้งหมด ต่างก็สูญเสียไม่แพ้กัน.....

พวกเขาต่างต้องเดินผ่านเส้นทางที่ปวดร้าวด้วยสองขาที่สั่นไหว และหัวใจที่ทุกระทมญาติพี่น้องของมล เจ๊ียบ และแพรว ยังคงอยู่ในอาการไม่ต่างจากพ่อแม่

ของแป้ง โศกนาฏกรรมครั้งนี้สะท้อนให้เห็นถึงพิษภัยของการดื่มสุราได้อย่างชัดเจน!

ไม่มีใครคาดคิดว่างานเลี้ยงฉลองวันเกิดของเพื่อนในกลุ่มวันนั้นจะพรากชีวิตลูกหลานตัวเองไปด้วย

“อยากให้กินเลี้ยงวันเกิดกันในบ้าน มีขนมผลไม้ น้ำหวานก็น่าจะสนุกพอแล้ว ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องดื่มเหล้าจนเมามายไม่ได้สติ สำหรับเด็กนะนะ น้ำหวานเหมือนเครื่องดื่มปัญญาอ่อน กินเหล้ามันถึงจะเจ๋ง กินเหล้าแล้วมันเท่ มันโตเต็มตัว” หนึ่งในญาติของผู้เสียชีวิตกล่าว

### ๓๐๙

หนุ่มนักขับที่ตบอนาคต

“ไม่รู้ครับ วันนั้นผมไม่ได้ไปด้วย แต่เพื่อนผมไม่ได้เมา คุณเอาอะไรมาพูด!”

เพื่อนของเคนปฏิเสธการให้ข้อมูลกับฉันอย่างฉุนเฉียว อาจเป็นเพราะไม่อยากรื้อฟื้นเรื่องราวความผิดพลาดของเพื่อน ในวานวัน อาจยังทำใจไม่ได้กับการสูญเสียเพื่อนรัก

หรือไม่กล้าที่จะเผชิญความจริงกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นจากการดื่มสุรา

ฉันไม่อาจแกะแผลที่ยังไม่แห้งสนิทต่อไปได้ จึงสืบหาข้อมูลจากคนใกล้ตัวเคนรายอื่น ๆ

### ๓๑๐

“เคนเป็นคนเพื่อนเยอะครับ ตัวจริง ๆ เขาเป็นยังไงไม่รู้นะ เพราะผมเองก็ไม่สนิทมาก แต่ก็รู้จักเพื่อน ๆ ในกลุ่มเขา จะชอบดื่ม ชอบเที่ยว เรียกได้ว่าภายนอกจะดูเหมือนเกเรนิด ๆ แต่ไม่มีอะไร คือลุดเขาดูกวน ๆ ไปนั่นเอง พ่อแม่เขาเป็นคนมีฐานะ อยู่ในระดับที่เรียกว่าให้ลูกได้ทุกอย่าง เวลาเขามาเรียนนี้จะชอบขับรถมาในมหาวิทยาลัย กลุ่มของเคนมีรถเกือบทุกคนนะ ก็เป็นธรรมดาของคนเล่นรถ จะชอบเร่งเครื่องโชว์เสียงเครื่องยนต์กัน”

## ๑๐๘

“วันนั้นที่ได้ข่าวก็ตกใจ เพื่อนวิ่งมาบอกว่ามีเด็กมทาลัยเราไปกินเหล้าที่ถนนข้าวสารแล้วชนท้ายรถสิบล้อตาย ก็รีบไปซื้อหนังสือพิมพ์มาอ่านเลย เจียบกันทั้งโต๊ะ กินข้าวกันไม่ลงทั้งกลุ่ม ยอมรับว่าน้ำตาซึมครับ อ่านข่าวแล้วสงสารพ่อแม่เขา สงสารเพื่อนสนิท สงสารแฟน มันเร็วไป สำหรับวัยอย่างพวกเรา”

หนึ่งเป็นเพื่อนชั้นปีเดียวกับเคนในมหาวิทยาลัย เล่าถึงเหตุการณ์ในช่วงนั้นให้ฟัง ถึงจะออกตัวว่าไม่สนิทกับผู้ตาย แต่เมื่อเอ่ยถึงเพื่อนร่วมสถาบันก็อดไม่ได้ที่จะสะเทือนใจ

“เพื่อนเล่าว่าคนที่ไปด้วยกับเคนเห็นกับตาเลยว่าชิ้นส่วนศพกระเด็นกระจัดกระจายออกมานอกรถ แปลว่ารถต้องมาแรงจริง ๆ หรือไม่ก็เมาอย่างหนักไม่อย่างนั้นไม่ตายรอดหัวศพหรอก เห็นว่าค่าที่หมดทุกคน”

กลิ่นเลือดคาวคลุ้งกลบท้องถนน คิดดูว่า ช่วงนั้นเด็กที่ขี่รถไปกลับมหาวิทยาลัยไม่กล้าวิ่งเส้นล่างอะ วิ่งเส้นบนตลอด เพราะยังสยองกันไม่หายกลัวด้วย เพราะเขาบอกว่าตรงนั้นมันตายกันทุกปี มีเพื่อนคนนึงจิตหลอนขนาดบอกว่าไม่อยากขับรถไปแถวนั้น เพราะกลัวไปทับเศษร่างของเพื่อนที่กระเด็นอยู่คืนนั้นปอดเด็กตั้งอาจจะยังเก็บไม่หมดก็ได้

“จริง ๆ ช่วงนั้นสื่อกำลังเล่นประเด็นเมาแล้วขับเยอะ ยิ่งถ้าเป็นเรื่องวัยรุ่นนี้จะลงใหญ่เลย อย่างเคสเพื่อนผมนี่ก็ลงหน้าหนึ่งตัวเบ้อเริ่ม ถามผมผมไม่ชอบนะที่ลงชื่อจริงสกุลจริง ชื่อมหาวิทยาลัย ชั้นปี โดยเฉพาะใช้คำว่าเมาแอ้ **คนเมา แอ้ขับรถไม่ได้หรอก**”

“แล้วผมไม่เข้าใจว่าสื่อลงทำไมว่าพาสายเดี่ยวซึ่ง คนตายจะใส่เสื้อหรือไม่ใส่เสื้อคุณไม่ต้องโพนทนาให้ชาวบ้านเขารู้หรอก คิดถึงคนที่ เป็นพ่อแม่พี่น้องเขาบ้าง ไม่ใช่เอาแต่ขายข่าว”

“ผมก็ยอมรับว่าวันนั้นเพื่อนผมไปดื่ม ไปฉลองกันมา แต่คุณลงว่าดื่มเหล้าก็พอ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ ไม่ใช่ใช้คำแรง ๆ เพื่อความสะใจ เพื่อขายข่าว **คุณขายหนังสือพิมพ์หรือขายความสะใจบนความทายนะของคนอื่นกันแน่ ผมไม่เข้าใจ!**”

นี่เป็นเสียงตัดพ้อจากเพื่อนนักศึกษาที่มองว่าปัจจุบัน ผู้สูญเสียหลายรายตกเป็นเหยื่อของข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ ยิ่งนำเสนอความรุนแรง ความเสียหาย ความผิดพลาดของผู้ตกเป็นข่าวได้แรงเท่าไร ยอดขายดูจะมากขึ้นเท่านั้น โดยไม่สนใจความรู้สึกของผู้สูญเสีย หรือบางทีคือการไม่ให้เกียรติผู้ตาย

## ๑๐๙

อุบัติเหตุที่คร่าชีวิตหนุ่มสาวทั้งห้าในครั้งนี่ เป็นข่าวดังในวันรุ่งขึ้น หลายฝ่ายโจษจันและวิพากษ์วิจารณ์ถึงกรณีนี้กันอย่างออกรส บ้างกล่าวโทษสภาพของท้องถนนที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดอุบัติเหตุ บ้างกล่าวโทษผู้ขับขี่ที่ขับรถประมาทพาตัวเองไปตายคนเดียวไม่พอ ก่อให้เกิดความสูญเสียมากมายถึงห้าชีวิต บ้างโทษ

ว่าเป็นความผิดของวัยรุ่นกลุ่มนี้เอง ที่ใช้ชีวิตประมาทเลนเล่น แต่หลายคน ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ความตาย” เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สมควรจะได้รับ

“ถึงเพื่อนผมจะเมาไม่เมา เขาก็ไม่มีสิทธิตาย”

“ผมไม่ชอบคำวิจารณ์ในอินเทอร์เน็ต บางคนบอกว่าตายกันหมดก็ดี อยากรู้อะไรแล้วตัวเอง ช่วยไม่ได้ เอาไว้ให้เกิดกับคนในครอบครัวเขาก่อนละกัน ดูชีวิตจะกล้าพูดแบบนี้กันไหม”

“บางคนสมน้ำหน้าเพื่อนเรา บอกว่าก็อยากไปเที่ยวกันมาเอง ชาวที่ ออกมาทำให้เพื่อนเราดูไม่ดี ระบุว่าเพื่อนเราแต่งตัวยังไง ทำไมเหรอ แต่งตัวยังไง ไปกับใคร มันผิดถึงขนาดต้องให้เขาตายด้วยหรือ”

“เรายอมรับนะ ว่าเพื่อนเราเป็นคนเที่ยวเก่ง ชอบไปดื่มไปกินเหล้ากัน แต่เราก็ไม่อยากจะให้เขาต้องมาจบชีวิตแบบนี้ ทั้ง ๆ ที่อีกปีเดียวเราก็จะได้รับปริญญา พร้อม ๆ กันแล้ว”

เป็นอีกหนึ่งความคิดเห็นของเหล่า เพื่อนร่วมสถาบันของผู้เสียชีวิต ที่มีต่อการนำเสนอของสื่อในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ยอมรับว่าเพื่อนของเขาอาจจะมีบ้างที่ คึกคะนอง แต่ก็ไม่น่าจะซ้ำเติม

“ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่ตายไป”

“จริง ๆ คดีนี้ถ้าคนขับไม่ตายไปด้วยนี่อ่วมเลยนะ แคนโทที่ขับรถโดย ประมาททำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายก็หลายอยู่ สีศพนี่คิดเป็นเงินก็ไม่ใช่น้อย ๆ

คิดเป็นความรู้สึกยิ่งทวีคูณ ไม่รู้ถ้ารอดมาเหตุการณ์จะตามหลอนไปใช้ชีวิตใหม่ ไหนจะมีการฟ้องร้องทางแพ่งจากญาติผู้ตายอีก”

“ถ้าผมเป็นพ่อแม่คนขับรถ ก็คงบอกไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกยังไง ผม เข้าใจนะ บางทีภาพของลูกที่พ่อแม่เห็นคือเป็นเด็กดี มันยากที่จะกล้าออกมา ยอมรับว่าลูกตัวเอง เกเร ขับรถซิ่ง หรือกินเหล้าเมา ลูกมักเป็นเทวดาตัวน้อย ๆ ของพ่อแม่เสมอ”

เสียงจากความเห็นใจที่ฝากไปถึงพ่อแม่ผู้ปกครอง จากมุมมองของ พนักงานบริษัทประกันภัย ผู้คลุกคลีกับเรื่องราวอุบัติเหตุทางรถยนต์

“ตกลงเป็นยามหรือเป็นครูฝ่ายปกครอง”

“ผมเป็นยามหน้ามหาวิทยาลัย ยอมรับว่าบางครั้งเห็นเด็กขับรถกันเร็ว หรือขับผิดกฎจราจรในมหาวิทยาลัย เราตักเตือน เด็กบางคนถามเราลั๊วว่า ตกลง เป็นยามหรือเป็นครูฝ่ายปกครอง เราเงอะอีกเลย ลูกคนใหญ่คนโตเบ่งคับฟ้า เราลั๊วบ้างอาจหาญกล้าไปตักเตือนเขา”

“แต่ผมว่าหนังสือพิมพ์เขาเสนอข่าวอย่างนี้มันก็ตืออย่างนะ คือคนอ่าน มันจะได้กลัว ไม่กล้ากินเหล้าแล้วขับรถไป พ่อแม่อ่านเจอจะได้ช่วยกันกวดขันลูก ๆ ของตน”

ลุงจวบพนักงานรักษาความปลอดภัยบริเวณหน้ามหาวิทยาลัย ให้ ความเห็นกับเรื่องนี้ในมุมมองของตน

๒๐๑

ตำรวจตรวจแอลกอฮอล์ ความหวังดีที่ถูกตีราคา

“วัยรุ่นเป็นช่วงอายุที่ตายแล้วน่าเสียดายที่สุด โดยเฉพาะถ้ามาตายเพราะเหล้าไม่กี่แก้ว”

“ผมเป็นจราจร เจออุบัติเหตุมาทุกรูปแบบ บางครั้งก็เป็นเพราะผู้ขับขี่ดื่มสุราเมามายแล้วยังขับรถ ถ้าผมเจอผมจะเรียกเตือนนะ เวลาเราตั้งด่านตรวจแอลกอฮอล์ฮอลล์ คนขับจะพูดเสียงดัง

“อาไว้... คุณตำรวจดุด ผมไม่เมา ไม่เมา ไม่เมา” แต่เราให้เดินนี้เดินตรงแอสไปเซมา พูดกะเรากลิ่นเหล้าที่ทั้งก็ยังเถียงว่าไม่เมา ยังไหวอยู่ เครื่องมือวิทยาศาสตร์มายืนยันก็ยังจะเถียงว่าไม่ได้ดื่ม

“บางรายที่หนัก ๆ คิวคังเบงค์ร้อยยัดใส่มือเราบอก เอาไปเถอะจำค่าเอ็มร้อย พอปะ ไม่พอเอาไปอีกใบ ผมบอกตรง ๆ ตำรวจรับส่วยอาจจะมิ และตำรวจที่ดี ๆ มันก็มีเหมือนกัน

“เราเตือนคุณด้วยความหวังดีการที่เราตั้งด่าน คือตั้งเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ถ้ามีคนเมาขับรถเมื่อไหร่ ผู้เสียหายไม่ได้มีรายเดียว คนตายอาจจะไม่ใช่คุณแต่เป็นใครไม่รู้ที่คุณเมาแล้วไปชนเค้า ถึงตอนนั้นถามว่าไอ้เบงค์ร้อยยัดใส่มือผมมันซื้อได้ไหม มันซื้อชีวิตใครคืนได้หรือเปล่า ”

เพราะฉะนั้นอยากให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ถ้าคุณทำตามกฎหมายทุกอย่าง ผมเชื่อมั่นว่าจะไม่มีช่องโหว่ให้ตำรวจเลว ๆ รับส่วย รับสินบน

“บางวันผมโบกรถวัยรุ่นเพื่อตักเตือนเรื่องการขับขี่ เขาย้อนถามชื่อผม ยศผม และโรงพัก บอกว่าเดี๋ยวคุยกะอาเขาหน่อยซิ อาเขายศเท่านี้เท่านี้ละ บางคนต่อสายตรงโซวให้ผมคุยเลย ผมบอกไม่คุย คุณผิดไม่ใช่ญาติคุณผิด

ผมจะคุยกับคุณ ไม่ใช่ญาติคุณ พวกลูกหลานข้าราชการนี่แหละตัวดี ใหญ่คับฟ้า แต่สุดท้ายผมว่ามันก็ตายท่าเหมือนกัน”

เป็นอีกหนึ่งมุมมองที่ชวนให้ลองคิดกับความเห็นของตำรวจจราจรท่านหนึ่ง ที่พูดถึงการปฏิบัติตนตามกฎหมาย โดยเฉพาะวัยรุ่นที่เมาแล้วขับรถ

ตลอดระยะเวลาที่เก็บข้อมูล ฉันได้พบผู้คนมากมาย หลายหลากหลายความเห็น บ้างยังสับสนปนเศร้าและกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บ้างยินดีที่เกิดเรื่องราวแบบนี้ เพราะอยากให้เป็นอุทาหรณ์กับผู้อื่น บ้างปวดร้าวต่อความสูญเสียคนที่ตนรักอย่างยากที่จะเยียวยา และบ้างที่เฉยเมย ไม่รู้สึกอะไรเพราะเห็นเป็นเรื่องไกลตัว

ฉันไม่รู้ว่าชอบคุณครอบครัวและเพื่อน ๆ ของผู้เสียชีวิตที่ให้ข้อมูลอย่างไร ความสูญเสียของพวกเขาเป็นกรณีศึกษาที่มีค่าต่อผู้อื่นอีกมากมายนัก เราอยากให้เรื่องนี้เป็นกรณีสุดท้าย แม้ความจริงจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น

โศกนาฏกรรมที่เกิดจากสุราในหน้าหนังสือพิมพ์ สะท้อนอะไรหลายอย่างในสังคม มีพาดหัวข่าวให้เห็นบนหน้าหนึ่งแทบทุกวัน ทุกฉบับ ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุ ทะเลาะวิวาท ความรุนแรงในครอบครัว ชิงทรัพย์ ช่มชู้ ฆ่า อาชญากรเด็ก ฯลฯ เราจะเห็นเพียงแค่คนอ่านข่าวแล้วผ่านไปงั้น ๆ หรือจะหันมาใส่ใจกันมากกว่านี้ ไม่ว่าจะเป็นการดูแลบุตรหลาน คนใกล้ชิด ให้รู้ถึงพิษภัยหายนะจากสุรา ของเหลวที่คร่าชีวิตผู้คนมานักต่อนัก หรือการออกกฎหมายเกี่ยวกับสุราให้รัดกุมยิ่งขึ้น อาจเป็นหนทางที่ช่วยให้เพื่อนมนุษย์มีโอกาสผิดพลาดน้อยลง

๕๐๘

ควันไฟสีดาพวยพุ่งจากปล่องเมรุ ลอยล่องสู่ท้องฟ้าอันเว้งว่าง ก่อนจะถูกกลืนหายไป ในอากาศ ทิ้งไว้เพียงม่านหมอกของความเศร้าโศกเสียใจกับ ผู้สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก

ความตายเป็นสิ่งที่ไม่มีใครปรารถนา.....

ดอกไม้จันทน์เป็นสิ่งที่ไม่มีใครอยากรับไว้ในมือ.....

บันไดเมรุเป็นก้าวที่เราไม่อยากจะเหยียบ.....

และโลงไม้แคบ ๆ เป็นที่ที่ไม่มีใครอยากล้มตัวลงนอน.....

### ขอ

ขอขอบคุณครอบครัวผู้เสียชีวิตทั้งหมด เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ นักศึกษา ร่วมสถาบัน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยภายในมหาวิทยาลัย ตำรวจจราจร ทุกท่าน และศูนย์ข้อมูลไทยรัฐ

สุดท้ายนี้ ฉันขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศล และขอโศกกรรมแก่ผู้เสียชีวิต ทั้งห้า ขอให้ดวงวิญญาณได้ไปสู่สุคติ และมีชีวิตใหม่ที่ดีงาม.....

ล้อมกรอบ

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 กำหนดไว้ว่า

“ห้ามมิให้ผู้ใดขับขี่รถขณะเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่น” และกระทรวงมหาดไทย ได้พิจารณาออกกฎกระทรวงบังคับใช้กับผู้เสพสุราหรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีนเมาแล้วขับรถ

โดยกำหนดให้มีการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่ หากตรวจพบปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเปรียบได้กับการดื่มเหล้าผสมโซดา 2 แก้ว หรือดื่มเบียร์ 3 แก้ว .

จะมีความผิดต่อระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับตั้งแต่ 2,000-10,000 บาท ตำรวจทางหลวงจะเป็นผู้ทำการตรวจ โดยจะใช้เครื่องตรวจวัดแอลกอฮอล์ชนิดพกพา ที่ได้รับการทดสอบเทียบมาตรฐานจากกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์แล้ว ไม่เกิน 6 เดือน มาใช้ ตรวจวัดระบบแอลกอฮอล์และลมหายใจของผู้ขับรถ และหากตรวจพบผู้ขับขี่คนใดมีระดับแอลกอฮอล์ในเลือดสูงกว่า 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นระดับที่ไม่สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวได้ดีเท่าภาวะปกติก็จะถูกควบคุมและพักการขับขี่จนกว่าระดับแอลกอฮอล์จะลดลง โดยจะมีหน่วยงานร่วมกันรับผิดชอบและรับรองผลการตรวจจากหลายหน่วย ได้แก่ เจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลตำรวจ กองพิสูจน์หลักฐานและตำรวจ

มาตรา 43 ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถ (2) ในขณะเมาสุรา\* หรือเมาอย่างอื่น

มาตราที่ 160 วรรคสาม

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 43 (1) (2) (5) หรือ (8) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

*\*ในประเทศไทยได้กำหนดมาตรการในการตรวจจับผู้ขับขี่ที่เมาสุรา โดยถือเอาระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่เกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์เป็นผู้ขับขี่ที่เมาสุรา*

นอกจากนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา หากท่านเมาสุราแล้วไปขับรถทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายบาดเจ็บสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 300) และถ้าหากผู้อื่นถึงแก่ความตาย ด้วยผลแห่งการเมาสุราแล้วขับของท่าน กฎหมายมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (มาตรา 291)

◇◇◇◇◇◇

## สุราพาช่วย

เรื่อง : เอกจิต สว่างอารมณ์

คุณเห็นเหมือนผมไหม...

ข่าวฆาตกรรมบนหน้าหนังสือพิมพ์รายวันในเมืองไทยที่มีให้เห็นกันแทบชินตาไม่เว้นแต่ละวัน ไม่ว่าจะขึ้นหน้า 1 พาดหัวใหญ่โตพร้อมภาพประกอบที่สะดุดตาสยอง หรือเป็นข่าวย่อยหน้าใน ที่จะว่าไปหากดูสาเหตุจะพบว่าต้นเหตุของการฆาตกรรมก็มีที่มาไม่ต่างกันนัก ไม่ว่าจะเป็น “ฆ่า” เพราะทะเลาะวิวาท “ฆ่า” เพราะเรื่องชู้สาว “ฆ่า” เพราะต้องการชิงทรัพย์ หรือจะด้วยเพราะเหตุใดก็ตาม

คุณสงสัยคล้ายผมหรือไม่ว่าต้นเหตุของเรื่องราวการฆ่าเหล่านั้นเกิดขึ้นจากประเด็นที่เสนอตามข่าวเท่านั้นหรือ

คุณเคยตั้งคำถามหรือไม่ว่า อะไรเป็นเชื้อปะทุที่ทำให้อยู่ๆ คนหนึ่งคนจะลุกขึ้นวิวาทฆ่าฟันกัน ด้วยเพราะแค้นมองหน้ากัน แล้วไม่ถูกสายตาเอาปืนไลัยงเพราะแรงหึง หรือออกปล้นเพราะท้องไม่อิ่ม โดยมีความยากจนเป็นแรงผลักดัน --- ทั้งหมดที่ว่าอาจเป็นไปได้ แต่คุณคิดว่าเพราะเหตุเท่านั้นจริง ๆ หรือที่ทำให้คนต้อง “ฆ่า” คน

๒๐๘

ข่าวหน้า 1 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ กรอบบ่ายของวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2549

พาดหัว “ฆ่าโหด ศพทั้งคลองปมแย่งสาว” เนื้อข่าวด้านในบอกเล่าว่า ช่วงเวลาก่อนที่ผู้ตายจะเสียชีวิต ผู้ตายได้มีปากเสียงกับแฟนสาวที่อดีตยามรักหวานทั้งสองมีโครงการจะแต่งงาน แต่เมื่อเกิดเรื่องราวที่ทำให้รักล่ม ฝ่ายหญิงได้สลัดรักไปมีชายคนใหม่ และแฟนใหม่ของหญิงสาวผู้นั้นได้ขู่อาฆาตผู้ตายว่าอย่าเข้ามายุ่งุ่นวายอีกต่อไป คล้อยหลังจากนั้นไม่กี่วัน ผู้ตายก็ถูกฆาตกรรม กลายเป็นข่าวดังของเมืองพิษณุโลก - - - ทั้งหมดคือเรื่องราวในหนังสือพิมพ์

แต่เรื่องเล่าต่อจากนี้คือเรื่องราวที่ไม่มีในหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นปากคำของ 1 ในผู้กระทำความผิดต้องโทษร่วมกันฆ่า นายเจริญ จุมปาแฝก ผู้ตายดวงชาย !?

“ผมไม่รู้จักผู้ตายมาก่อน แต่บังเอิญไปนั่งกินเหล้าร้านเดียวกัน” ประโยคแรกที่ “โจ” เด็กหนุ่มวัย 17 เริ่มต้นย้อนเล่าเรื่องที่แทบไม่อยากเชื่อว่าเรื่องราวจะจบลงด้วยการเสียชีวิตของคนที่ยังเคยเจอกันในครั้งแรก ในคำคืนซึ่งเขากับพรรคพวกได้ไปร่วมดื่มกินกันต่อที่ร้านอาหารกลางเมืองพิษณุโลก ภายหลังจากที่ได้ร่วมวงสุราที่บ้านมาตั้งแต่บ่ายแล้วย้ายมานั่งดื่มที่ร้านเหล้ากลางเมืองเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง เหตุการณ์ที่ โจ บอกว่าผมว่าเป็นการปล้นครั้งแรกในชีวิตของเขาก็เกิดขึ้น

“ผมกับเพื่อนอีก 4 คนมานั่งดื่มกันอยู่โต๊ะตรงกันข้ามกับโต๊ะผู้ตายที่มานั่งดื่มอยู่คนเดียว แล้วสักพักเพื่อนผม 2 คน ก็ทำทีไปขอร่วมนั่งดื่มเหล้ากับผู้ตายจนกระทั่งร้านใกล้ปิด ตอนนั้นผู้ตายเมามาก เพื่อนผมก็ทำทีว่าจะไปส่ง ขณะนั้นผมก็ยังไม่ว่า พวกเพื่อนคิดวางแผนจะทำอะไรกันอยู่ จนกระทั่งผมมารู้ทีหลังว่าเป็นแผนของเพื่อน 2 คนที่คิดจะปล้น ด้วยการไปปล่อยลมล้อรถ

จักรยานยนต์ของผู้ตายตั้งแต่ตอนร้านยังไม่ปิด เพื่อไม่ให้ผู้ตายขี่กลับบ้านได้” น้ำเสียงเรียบ ๆ ของ โจ เล่าต่อไปว่า ที่แรกผู้ตายก็ไม่ยอมขึ้นปีคอพอกกลับกับพวกเขา แต่ด้วยอาการเมาอ้อแอ้แทบจะยืนไม่ไหว เขาก็โดดขึ้นปีคอพอกเอง พอนั่งมาสักพักผู้ตายก็ถามถึงรถจักรยานยนต์ รถปีคอพอกจึงจอดให้ผู้ตายลงไปดูรถ เมื่อผู้ตายลงไปดูรถที่เพื่อนเขาอีกคนหนึ่งแกล้งทำทีขี่ตามมา

แล้ววินาทีแห่งการปล้นครั้งแรกในชีวิตของโจก็เกิดขึ้น เมื่อเพื่อน 1 ใน 4 ของเขาก็ก้าวเข้าที่หน้าของผู้ตายเข้าเต็มกรรม หมดเดียวร่วงทรุดลงบนพื้น

“ที่แรกที่เพื่อนบอกว่าปล้น เราก็ก่อนจะทำถึงตาย แคร่ผมซ้อมตามเพื่อนในใจไม่ได้หวังทรัพย์สินอะไรเลย แต่ตอนนั้นมันเหมือนผมก็ขาดสติของตัวเอง แต่เมื่อเห็นเขายกมือไหว้ ร้องให้ขอชีวิต ผมก็หยุด แต่เพื่อนคนที่เข้าไปเปิดมันบอกว่าต้องเอาให้ตาย เพราะผู้ตายจำหน้าพวกเราได้นะ” ด้วยฤทธิ์เดชของแอลกอฮอล์ทำให้สติ และสำนึกของความผิด - ถูก พลาเลือน ผสมกับสถานการณ์ที่ถลำเกินยั้ง เด็กหนุ่มอย่าง โจกำลังย่างเข้าใกล้กับคำว่า “ฆาตกร” เข้าไปทุกนาที ผู้ตายถูกนำขึ้นปีคอพอกอีกครั้ง เพื่อนำไปในสถานที่ที่ห่างไกลจากย่านชุมชน รถขับเคลื่อนสี่ล้อ แหกม่านหมอกบาง ๆ ในเวลาคำคืน สู่กลางป่าเปลี่ยว

“ตลอดเส้นทางที่ผมนั่งอยู่บนรถ ผมมั่นใจไปหมด ว่าทำอะไรลงไปและกำลังจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป” คำสารภาพจากปากของเด็กหนุ่มวัยที่เพิ่งพ้นจากการทำบัตรประชาชนครั้งแรกเพียงไม่กี่ปี ที่ยังมีเงิน งบ กับเรื่องราวที่กำลังจะเกิดขึ้น เพราะเขารู้ดีว่านั่นหมายถึงการดับสูญไปอีก 1 ชีวิตกำลังจะเกิดขึ้น

และแล้วฉากสุดท้ายของ นายเจริญ ก็จบลงด้วยมือของเขาและพรรคพวก โดยที่ โจ เป็นผู้ลงมือสังหารคนสุดท้าย ด้วยการใช้ไม้ไผ่ขนาดประมาณลำแขน ที่หาได้จากป่าบริเวณนั้นหวิดเข้าไปที่บริเวณศรีษะของผู้ตาย 2 ครั้ง

“ไม่ทำก็ได้ ไม่ได้ สถานการณ์อย่างนั้น ถ้าเราไม่ตี ผมก็กลัวว่าเพื่อนจะมองผมยังไง กลัวไม่ปลอดภัย”

แล้วเพื่อนร่วมขบวนการก็ช่วยกันไกลลิ่งร่างที่ไร้ชีวิต ให้ไหลไปตามแม่น้ำ เพื่อหวังให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นไหลออกจากชีวิตพวกเขาตามไปด้วย

คล้ายเรื่องราวในคืนวันนั้นจะไม่มีใครได้รู้เห็น แต่กรรมก็ตามทันเมื่อมีผู้พบศพลอยตามน้ำ จนเป็นข่าวหนังสือพิมพ์หน้า 1 เจ้าหน้าที่บ้านเมืองออกตามหาผู้ลงมือฆ่าจนมาพบเบาะแสว่าก่อนเกิดเหตุผู้ตายได้มานั่งดื่มสุราย้อมใจคนเดียวที่ร้านอาหาร แล้วหายไปกับเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง หลังจากนั้นไม่ถึงสัปดาห์ โจ และเพื่อนพ้องก็โดนรวบหนีไม่พ้นต้องใช้กรรมที่ได้กระทำ โจ ถูกตัดสินเข้ารับ การฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกอบรมเยาวชน เขต 6 จ.นครสวรรค์ เป็นเวลา 5 ปี ส่วนเพื่อนร่วมแก๊งค์ก็มีชะตากรรมไม่ต่างกัน อนาคตของโจเหมือนถูกพักเวลาเพื่อชดใช้สิ่งที่เขากระทำ

## ๕๐๘

ผมคิดย้อนนึกถึงข่าวอาชญากรรมในหน้าหนังสือพิมพ์ที่มีมาให้เห็นกันทุกวัน หลายเรื่องราวพาดหัวตัวใหญ่ว่าเกิดจากฤทธิ์เดชของสุราและอีกหลายเรื่องราวที่มีสุราแฝงตัวเป็นฝ่ายสนับสนุนเหตุการณ์ร้าย ๆ อย่างเจียบ ๆ

หากคืนนั้นผู้ตายไม่ออกไปดื่มสุราย้อมใจ

หากโจและเพื่อนไม่ดื่มเหล้ามากมายจนขาดสติสัมปชัญญะ การฆ่ากันเองของคนจะเกิดขึ้นอย่างเลือดเย็นอย่างนี้เลยหรือ?

คำถามที่ผมอยากรู้ว่าทำไมถึงต้องมีสุราบนโลกใบนี้...

ขอขอบคุณ : ศูนย์ฝึกอบรมเยาวชน เขต 6 จ.นครสวรรค์ ที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล

